

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויוזפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר חוקת לכבוד ... אחרשה"ט!

בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע. **"זאת חוקת התורה... זאת התורה אדם כי ימות באוהל..."**

והיתה להם לחוקת עולם" (במדבר יט, ב, יד, כא).

והרשו חז"ל בכמה וכמה מקומות לענין עסק התורה במסירות נפש, כדאמר ריש לקיש (ברכות 30:) אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שממית עצמו עליה, וכדאמר רב נחמן בר יצחק על הפסוק (תהלים מד,

כג) כי עליך הורגנו כל היום - אלו תלמידי חכמים שממיתים עצמם על דברי תורה. ואמר רבי יונתן (שבת 38:) לעולם אל ימנע אדם את עצמו מבית המדרש ומדברי תורה, ואפילו בשעת מיתה באוהל, אפילו בשעת מיתה תהא עוסק בתורה (וזכור לטוב אבי מורי ז"ל רבי מאיר אפרים ז"ל, אשר יסד וקיים וניהל שיעור לפנות

בוקר ללימוד הדף היומי בגמרא, בבית המדרש בויליאמסבורג שבברוקלין ניו יורק, וביום ה' באלול תשמ"מ לפנות בוקר בא דרכו לפנות בוקר ופתח השערים וסידר הגמרות וכו' ובכך עלתה נשמתו השמימה, אשרי לו, ובוזה"ק (פרשת תרומה, דף קנח:) איתא: אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, ולית מיתה אלא עוני, דעני חשוב כמת. וכן כתב הרמב"ם (ה' תלמוד תורה פ"ג ה"ב) אין דברי תורה מתקיימים במי שמרפה עצמו עליהן, ולא באלו שלומדין מתוך עידון ומתוך אכילה ושתייה, אלא במי שממית עצמו עליהן ומצער גופו תמיד, ולא יתן שינה לעיניו ולעפעפיו תנומה, אמרו החכמים.

בדרך רמו זאת התורה אדם כי ימות באוהל, אין התורה מתקיימת אלא במי שממית את עצמו, באוהלי החכמים. ואיתא בשיחות הר"ן (סימן עו) שפעם אחת חישב רבינו ז"ל מה שהאדם צריך ללמוד בכל יום עד שאין היום מספיק דהיינו לגמור בכל שנה כל הש"ס עם הר"ף והרא"ש וארבע שולחן ערוך הגדולים, וכל המדרשים כולם וכל ספרי הוזהר ותיקונים וזוהר חדש וכל ספרי קבלה מהאריז"ל, גם צריכים ללמוד איוה שיעור ביום בקצת עיון, ועוד חישב הרבה דברים, וגם צריכים

ח"ו. ואם יעשו להם חוק קבוע, וחיוב חזק ללמוד בכל יום ויום כך וכך, יהיה איך שיהיה - בודאי יזכו לצאת ממצודתם הרעה ע"י התורה, כי כח התורה גדול מאד. ואיתא בחיי מוהר"ן (סי' תקעג עבודת ה' סי' קל) שבשעה שאמר רבינו ז"ל מאמר "נכספתי מאד להמשיך אל העשיה", והפליג אז בשבח עסק התורה. שאל לו הרב רבי נתן ז"ל. ואם אחד הוא בעל עבירה ממש רחמנא ליצלן? השיב לו רבינו ז"ל וכי אתה יודע גודל מעלת התורה הקדושה, הלא עסק התורה הוא גדול במעלה משמירת הברית, כי ברית ביסוד, ואורייתא בתפארת (ע' בתיקונים, בסוף תיקונא תליתאה. הרי שקביעת חוק ולא יעבור ללמוד בכל יום ובכל מצב כך וכך הוא תיקון נפלא ונורא מאד מאד. וזה בחי' "זאת חוקת התורה.. והיתה להם לחוקת עולם". שהפסוקים מרמזים לנו את גודל ענין "חוקת התורה" ללמוד תמיד בכל יום, קיץ וחורף וכו' וכו' וכך, כ"א כפי יכולתו ואשרי האוחז

בזה. בכרכת התורה וכטו"ם שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

ועקר התשובה

ובמה יכול לבוא שְׁהוּא וְתִבְרָה וְתַפְלֵל, עַל יְדֵי תוֹרָה. כִּי כָּכָל אָדָם יֵשׁ בּוֹ חֵלֶק מִכְּלֵלוֹת כָּל הָעוֹלָמוֹת וְצָרוּפִים, וְכָכָל מֵה שֶׁהוּא מְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ, לְשֵׁם הוּא מְקַשֵּׁר חֲלָקוֹ. וְכִשְׁהוּא הוֹלֵךְ אַחַר שְׂרִירוֹת לְבוֹ וְתַאוֹתָיו, הוּא מְקַשֵּׁר חֲלָקוֹ וְהַאוֹתִיּוֹת וְהַצָּרוּפִים לְסִמְרָא אַחֲרָא, חֵם וְשְׁלוֹם, וּמְחַבְּלֵי לֵים הַאוֹתִיּוֹת וְהַצָּרוּפִים, וְהַדַּעַת גַּם בֵּן מִתְבַּלְבֵּל, וְהוּא גְלוֹת הַשְּׂכִינָה. וְכָל מִי שֶׁאֵין בּוֹ דַּעַת אֵין בּוֹ מִדַּת רַחֲמָנוּת, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (קהלת ז): "כַּעֲס כְּחִיק כְּסִילִים יִנְח". לְכֵן כָּל מִי שֶׁאֵין בּוֹ דַּעַת אֲסוּר לְרַחֵם עָלָיו, כִּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ, וְזָרוּנוּ לְכַרְכָּה (בְּרִכוֹת לט), כִּי אֵין בּוֹ מִדַּת רַחֲמָנוּת. וְכִשְׁשָׁב בְּתִשְׁבּוּבָה שְׁלֵמָה, יֵשׁוּבוּ חֲלָקָיו מִכְּלֵלוֹת הָעוֹלָמוֹת וְהַאוֹתִיּוֹת וְהַצָּרוּפִים גַּם בֵּן לְמִקוּמוֹ. וְאִזּוֹ הַדַּעַת שְׁלֵם, וּמְתַעוֹרֵר רַחֲמָנוּת. כִּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים ל): "וְשָׁב ה' אֱלֹקֶיךָ אֶת שְׂבוֹתֶיךָ" (עַן תְּרַגֵּם שָׁם), דְּהֵינּוּ תַחֲלֵק מִכְּלֵלוֹת הָעוֹלָמוֹת אֲשֶׁר שָׁם שְׁבוּי, אִזּוֹ, "וְרַחֲמֶיךָ", כִּי הַדַּעַת שְׁלֵם. כִּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ חַכְמֵינוּ, וְזָרוּנוּ לְכַרְכָּה (מְגִלָּה יב): עַל הַפְּסוּק: "וּבְגוֹלָה לֹא חֲלַף", שֶׁכָּל דְּבָר שֶׁהוּא בְּמִקוּמוֹ דַּעַתוֹ שְׁלֵם. וְעַקֵּר הַתִּשְׁבּוּבָה תוֹלָה בְּתוֹרָה. (ליקו"מ קה)

בכרכת התורה וכטו"ם שמעון יוסף הכהן ויוזפלד

מדרש

זאת חקת התורה וגו', רבי יצחק פתח (קהלת ז, כג): כל זה נסיתי בחקמה אמרתי אֶחְקְמָה וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי, כְּתִיב (מלכים א' ה, ט): וַיִּתֵּן אֱלֹקִים חֲכָמָה לְשִׁלְמֹה, מִהוּ (מלכים א' ה, ט): כְּחֹל. רַבֵּן אֲמִיר גִּתָּן לוֹ חֲכָמָה כְּנֶגֶד כָּל יִשְׂרָאֵל, שֶׁצָּאָמֵר (הושע ב, א): וְהִיָּה מִסְפָּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּחֹל הַיָּם וגו', אָמַר רַבִּי לִוִּי מִה חֹל גִּדְרָ לִים כִּף הִיָּתָה חֲכָמָה גְדוּרָה לְשִׁלְמֹה, מִתְּלָא אֲמִירִין דַּעַת חֲסִרְתָּ מִה קִנִּיתָ, דַּעַת קִנִּיתָ מִה חֲסִרְתָּ. (משלי כה, כח): עִיר פְּרוּצָה אֵין חוּמָה אִישׁ אִישׁ אֲשֶׁר אֵין מַעְצָר לְרוּחוֹ. (מלכים א' ה, ט): וַתִּרְבַּח חֲכָמָת שְׁלֹמֹה מִחֲכָמַת כָּל בְּנֵי קִדְם, מִה הִיָּתָה חֲכָמַתָּן שֶׁל בְּנֵי קִדְם, שֶׁהֵיוּ יוֹדְעִים וְעֲרוּמִין בְּטִיר.

(במדבר רבה יט, ג)

תיקון הכללי

אף לילות יסרוני כליותי. וכמ"ש הרמב"ם במשנה תורה (הל' ת"ת פ"ג הי"ג) שמי שרוצה לזכות לכתרה של תורה צריך לשמור כל לילותיו שלא לאבדם בשינה ושאר ביטול תורה; וק"ו לא בתאות וחמדת לילות, וזהו "אף לילות יסרוני כליותי". אף לילות יסרוני כליותי. מה שתפס "לילות", היינו משום שאזי מתגברים התאות. א"נ כי במשך היום טרוד ולא שומע את קול המצפון, ורק בלילה בשכבו בשקט כליותיו מייסרות אותו. א"נ על הפסוק הבא קאי וה"ק יסרוני כליותי ששיותי ה' לגנדי תמיד. (מתוך הספר "שי למורא")

לומר תהלים בכל יום ותחינות ובקשות הרבה מאד. עיי"ש. ובשיחות הר"ן (סימן יט) איתא שאמר רבינו ז"ל נכספתי מאד להמשיך את העולם אל העשיה, שיהיה חיוב אצל כל אחד ואחד ללמוד [חוק קבוע] כך וכך בכל יום, [חוק] ולא יעבור. ואמר שאפילו אותם האנשים הרחוקים מן הקדושה מאד, שנלכדו במצודה רעה, עד שרגילים בעבירות, ח"ו, רחמנא ליצלן, רחמנא לישובן, אעפ"כ הכל של התורה גדול כל כך עד שיכולה להוציא אותם מן העבירות שרגילים בהם

וַיַּךְ אֶת הַסֵּלַע

הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אָמַר לְמֹשֶׁה: "קַח אֶת הַמִּטָּה וְהַקְהַל אֶת הָעֵדָה וְדַבְּרָתְךָ אֶל הַסֵּלַע לְעֵינֵיהֶם, שִׁיחַח מִמְשַׁלְתְּ עֵזוֹ שִׁישׁ לוֹ מִמְצִיאוֹת וּמְפַעֲשֵׁים טוֹבִים שְׁלוֹ, וְהַקְהַל אֶת הָעֵדָה, כִּי בִשְׂעַת הַקְהַל, שִׁישׁ בָּהֶם גַּם רָעִים, צָרִיךְ מִטָּה-עַו כְּדִי לְהַקְנִיעַ רַעְשָׁתָם כְּפֹל; וְאַחֲרֵי-כֵן וְדַבְּרָתְךָ אֶל הַסֵּלַע לְעֵינֵיהֶם-" אֵין דְּבוּר אֶלְא נִחַת' (שְׁפַת סִיג וּמְדַרְשׁ רַבָּה שִׁיר הַשִּׁירִים סְמוּךְ לְסוּפוֹ וְעַן זִהוּ תַצֵּא רַע"ט: "וְדַבְּרָתָם אֶל הַסֵּלַע" וְכִי קְדָבֹר וּפִיּוּס וְכִי), שִׁיחַפֵּף שִׁיחֹו וְתַפְלָתוֹ בְּתַחֲנוּנִים כְּדַל וּבְכֹרֶשׁ, אֶל הַסֵּלַע, הִינּוּ לֵב הָעֵלְיוֹן כְּפֹל, לְעֵינֵיהֶם דִּיקָא, שִׁיחִידָה הַקְהַל בִּשְׂעַת מַעֲשֵׂה, כְּדִי שִׁיחַשֵׁר אֶת עַצְמוֹ עִם נִשְׁמָתָם כְּפֹל וְהוּא לֹא כֵן עֲשֵׂה, שְׂזָכַר טוֹבוֹ וְצַדִּיקָתוֹ בִּשְׂעַת תַּפְלָתוֹ, שְׁלֹא הִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַמִּטָּה בְּשִׁבִּיל הַקְהַל, אֶלְא הִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַמִּטָּה בִּשְׂעַת תַּפְלָתוֹ וְהָ בְּחִינַת: "וַיִּרַם מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ" - יְדוֹ זֶה תַּפְלָתוֹ, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת י"ז): "וַיְהִי יְדָיו אָמוּנָה", תַּרְגוּמוֹ: פְּרִישָׁן בְּצִלוֹ, שְׁהָרִים אֶת תַּפְלָתוֹ, וְלֹא קִשֵּׁר אֶת עַצְמוֹ עִם הַקְהַל וַיַּךְ אֶת הַסֵּלַע בְּמִשְׁחָהוּ פַעֲמִים" - כְּכִיכּוֹל "הִכָּה צוּר וַיּוּבְבוּ מִים" (תְּהִלִּים ע"ח), שְׁהָכָה לֵב הָעֵלְיוֹן, כְּמוֹ שְׁלֹקְחֵין אֵיזָה דְּבַר בְּכַח וּבִאֲנָס, כִּי בֹא בְכַח מַעֲשֵׂיו הַטּוֹבִים וְהוּוּ הַכָּאֵת הַסֵּלַע פַּעֲמִים: הַכָּאֵה אַחַת, שְׁלֹקַח בְּאוּרֵי הַתּוֹרָה בְּכַח וּבִאֲנָס וְלֹא בְקִשׁ מִתְנַת חֲנֹם כְּפֹל, וְהַכָּאֵה אַחַת - כִּי מִי שְׁדוּחַק אֶת הַשְּׂעִיָּה, שְׂעִיה דְּחַחֲקוֹ (פְּרוּכּוֹת ס"ד), וְנִסְתַּלַּק קֶדָם זְמַנּוֹ וְעַל הַסְּתַלְקוּתוֹ, הַשְּׂכִינָה, שְׁהִיא הַלֵּב הַנְּפֹל, הִיא מִנְפַלְלָת וּבֹכָה עָלָיו וְהָ: "פַּעֲמִים", כִּי מִתּוֹ מִשְׁחָה וְאֶחָדָן עַל-יְדֵי הַכָּאֵה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב: "הִמָּה מִי מְרִיבָה" וְכִי וּבְשִׁבִּיל זֶה אֵין לְאַדָם לְדַחַק אֶת עַצְמוֹ עַל שׁוֹם דְּבַר, אֶלְא בְּקִשׁ בְּתַחֲנוּנִים; אִם יִתֵּן לוֹ הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ - יִתֵּן, וְאִם לֹא, לֹא וְהוּוּ: "יַעַן לֹא הֶאֱמַנְתֶּם בִּי", הִינּוּ תַּפְלָתוֹ כְּפֹל, שְׁהָרִים תַּפְלָתוֹ מִתַּפְלַת הַקְהַל, שְׁלֹא קִשֵּׁר אֶת עַצְמוֹ עִם הַקְהַל וְהַתַּפְלָה הִיא אָמוּנָה, כְּמוֹ "וַיְהִי יְדָיו אָמוּנָה" לְהַקְדִּישְׁנִי לְעֵינֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" - לְהַקְדִּישְׁנִי דִיקָא, כִּי עַל-יְדֵי תַּפְלָתוֹ שֶׁל רַבִּים נִתְקַדֵּשׁ הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ כְּפֹל "לְכֵן לֹא תָבִיאוּ וְכִי אֶל הָאֶרֶץ" - רָמוֹ עַל הַסְּתַלְקוּתוֹ, כִּי הַקְדֵּשָׁה גַם כֵּן נִתְסַפָּה לְמַעֲלָה בִשְׂעַת פְּטִירַת הַצַּדִּיק, כְּפִדוּעַ; נִמְצָא, מָה שְׂנִחַסַר עַל יְדָם נִשְׁלַם עַל יְדָם.

(ליקוטי מוה"ר קמא תורה כ)

מי שהוא במדרגה תחתונה צריך דיקא למצוא זכות בעצמו, כדי שלא יפול לגמרי חס ושלום, ועקר טהרתו ותשובתו על ידי- זה דיקא, וזה בחינת טהרת הפרה אדומה. (השכמת הובקר הלכה א אות יב)

לעילוי נשמת

חנה בת יצחק ע"ה

נלב"ע ח' אדר א תשע"ו

ר' יוסף זאב בן שלמה זלמן גוטסמן ז"ל

נלב"ע י"ח אדר א תשנ"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

הארות על מאמר "קרא את יהושע" (בסיון ו')

כי צריך כל אדם למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום. ובכלל זה למעט בכבודו עבור עבודתו יתברך כי אפי' מי שיש לו מוח גדול באמת כשמגיע לאיזה עבודה הוא צריך להשליך כל החכמות ולעסוק בעבודתו יתברך בפשיטות, וצריך אפי' להתנהג ולעשות דברים שנראה כמשוגע בשביל עבודת ה' בבחי' (משלי ה) באהבתה תשגה תמיד, שבשביל אהבת ה' וכבודו צריכים לעשות דברים הנראין כשגעון, כדי לעשות מצוותיו ורצונו ית', כי צריכים להתגלגל בכל מיני רפש וטיט בשביל עבודת ה' ומצוותיו ית', ולאו דווקא מצוה ממש, אלא כל דבר שיש בו רצון השי"ת נקרא מצוה וצריך לגלגל עצמו בכל מיני רפש וטיט כדי לעשות איזה רצון ונחת להשי"ת וכמבואר כ"ז היטב בדברי רבינו ז"ל במאמר תקעו אמונה בסופו (ל"מ ח"ב ה).

(מתוך הספר "יש מאין")

ימות באהל

המקרים באמת לצדיקי אמת הם נקראים יושבי אהל בבחינת ויהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל וכמבאר עוד בפנים. וזה שנאמר בפרשת התקרה משמאת מת על ידי הפרה אדמה, נאמר שם זאת התורה אדם כי ימות באהל ודרשו רבותינו ז"ל אין התורה מתקמת אלא במי שממית עצמו עליה. כי עקר תקון האדם הינו עקר קיום התורה הוא כשממית עצמו בשביל האהל, הינו בשביל להתקרב לצדיק האמת שיהו בחינת יושב אהל כפ"ל. ועל ידי זה זוכין לטהר עצמן משמאת מת. מסטרא דמזוהא. כי הצדיק האמת יש לו כח לטהר גם הנופלים מאד כשאוחזין עצמן בו באמת במסירת נפש, ולהחזירם בתשובה ולהכניס גם בהם השגות אלקות שנה עקר תקנתם ותקונם כפ"ל.

לא ימוש מתוך האהל

עקר ההתקרבות וההתקשרות של התלמידים והפְּשָׁרִים הַדְּבֻקִים בְּהַצַּדִּיק הָאֱמֵת שֶׁהוּא רַבֵּם הָאֱמֵתִי, הוּא שִׁיחִידָה בְּחִינַת וְיִהוֹשֵׁעַ בֶּן נֹון נֶעַר לֹא יִמוּשׁ מִתּוֹךְ הָאֵהֶל. וְלְכַאֲרֵה אֵינּוּ מוֹכֵן כִּי הִיָּה צָרִיךְ לְאָבֵל וְלַשְׁתוֹת וְלַעֲסֹק בְּצָרְכֵי הַגּוּף גַּם כֵּן בְּיִדְאֵי. וּמִכָּל שֶׁכֵּן בְּדוֹרוֹת הָאֵלוֹ אֵיךְ אֶפְשָׁר לְקַיֵּם זֹאת. אַךְ כְּשׂוֹכִינִין לְאָמוּנַת חֻכְמִים בְּשִׁלְיֻמוֹת, דְּהֵינּוּ שְׂמֵאָמִין שֶׁכֵּל דְּבָרֵי רַבּוֹ וּמַעֲשָׂיו הֵם מְלָאִים רוּיִן נְפִלְאִים, עַל יְדֵי זֶה אֶפְלוּ בַּעַת שְׂאִינּוֹ אֶצֶל רַבּוֹ הוּא גַם כֵּן בְּחִינַת לֹא יִמוּשׁ מִתּוֹךְ הָאֵהֶל. כִּי בְּכָל מָה שְׂמַתְנַהֵג עִמּוֹ הוּא מוֹצֵא בּוֹ דְּבָרֵי רַבּוֹ וּרְמִזּוֹי הַקְדוּשִׁים, וְעַל יְדֵי זֶה הוּא תְּמִיד מְקַשֵּׁר לְרַבּוֹ וּבְכָל מָה שְׂמַדְבֵּר וְעוֹשֵׂה הוּא זוֹכֵר אֶת רַבּוֹ. וְתַלְמִידִים כְּאֵלוֹ הֵם בְּחִינַת אֶתְרַג פְּרִי עֵץ הַדֵּר וְדָרְשׁוּ רְבוֹתֵינוּ ז"ל, הֵדֵר בְּאֵילָנוֹ מִשְׁנָה לְשָׁנָה, הֵינּוּ שְׂמֵקְשָׁרִים וְדֻבְקִים בְּאֵילָנָא רַבָּא וַיְקִירָא שֶׁהוּא רַבֵּם הַקְדוּשׁ תְּמִיד מִשְׁנָה לְשָׁנָה. וְעַל יְדֵי תַלְמִידִים כְּשִׁרִים כְּאֵלוֹ דִּיקָא נִתְגַּלַּה הַדְּרַת קְדוּשַׁת רַבֵּם, וְהֵדֵר כְּבוֹד מְלֻכוֹתוֹ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ בְּעַצְמוֹ לְכָל בְּאֵי עוֹלָם. שְׁנָה בְּחִינַת הַדְּרַת הָאֶתְרוּג.

רבי שמעון תלמיד רבנו הפיצי רבנו שיבטיח לו שיזכה לשמשו לעולם הבא, כמו שמשמשו כאן בעולם הזה, ורבנו דחה בכל פעם בקשתו, ופעם בעת שנסע רבי שמעון עם רבנו הגיעו לאיזה הר, ובשיירו מן ההר נסעה העגלה במהירות גדולה עד שהיה סכנה שמרוב מהירות הנסיעה תתהפף העגלה עם יושביה חס ושלום, ובקשרא זה רבי שמעון מסר נפשו למען הצלתו של רבנו, וקפץ מהעגלה ועצר בכתפו ובגופו את העגלה, ובזה הציל את רבנו. אחר כך בקש רבי שמעון שוב מרבנו שיבטיח לו את בקשתו הנזכרת לעיל, ואמר לו רבנו: באמת עשית טוב מאד, אבל בשביל זה לבד!!! "האסט טאקי גיטאן גיט, אבער פאר דעם אליין!!!" ולא הבטיחו רבנו דבר זה, עד שנכנסה אם רבנו שהיתה בעלת רוח הקודש כידוע, ואמרה לרבנו: עשה לו נחת וברכהו בדרך זה, אחרי שהוא מפציר כל כך, ואז הבטיחו רבנו.

(שש"ק חלקים א"ג)

לעילוי נשמת

תמו בת אסתר ע"ה

נלב"ע ט"ז שבט

ת.נ.צ.ב.ה.

נתן וצ'רנה בלאוואר ע"ה

ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

ידיד בן מניח
חזרה בתשובה שלמה

להצלחת
ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
ברוחניות ובגשמיות

מוסדות ברסלב

באג לטואט טאט

שֵׁשׁ אֶחָדָה

✓ תורה, שיטת לימוד ייחודית

✓ תפילה

✓ מידות טובות

✓ יעוץ והכוונה אישית

050-4161022

לחזרה בתשובה של חן בן עליזה ☆ רפ"ש לעמוס בן ג'וליה